Miriam - Soubor osady Údolí děsu

V dáli, kde moře s nebem se stýká,
maják svou záři po vlnách posílá.
S žárem jež z jeho světla uniká
duše člověka pozvolna umírá.

Odloučen od všech v majáku sám živoří
s trpkostí na rtech vzpomínka jde po moři,
o velké lásce, která srdce jeho sžírá,
tak jako kdysi, když byl plavčík, si zpívá.

Miriam, až siréna mě zavolá,
Miriam, já budu muset jít.
Miriam, pak srdce mé neodolá,
abych ti řekl, že moji lásku jiná nesmí mít.

Dávno přestal maják světlo šířit,
uhasly oči i strážci majáku.
Marně se budou lodě teď blížit
aby unikly od bouře a zániku.

Volání jejich už nikdo neuslyší,
umírá maják i kdo mu byl nejbližší,
těžko se loučil s životem majáku strážce,
v poslední chvíli zazpíval si o lásce.

Miriam, až siréna mě zavolá,
Miriam, já budu muset jít.
Miriam, pak srdce mé neodolá,
abych ti řekl, že moji lásku jiná nesmí mít.

Miriam, pak srdce mé neodolá
abych ti řekl, že moji lásku jiná nesmí mít.